

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

..... Ο ΔΥΚΟΣ... ΠΙΣΤΙΚΟΣ! .....

‘Ο πατέρας μου — άγιο το χόμα του! — κοντά στις άλλες φιλοδοξίες του, είχε και τη φιλοδοξία να ημερέψη ένα λύκο, γιατί του είχε πει κάποιος, κ’ αυτός τό πίστεψε, ότι όταν ημερέψη ο λύκος από μικρό κουτάβι, μπορεί να φυλάξη μόνος του ένα κοπάδι από χίλια κεφάλια πρόβατα, χωρίς νάχη ανάγκη ο τσέλιγκας να θρέψη πεντέξη σκυλιά, άξιόμοιο σκυλοκόπαδο, γιά τή φύλαξη του κοπαδιού του.

Και δέν ήταν μόνο ο λόγος τής οικονομίας πουάναε τόν πατέρα μου να επιθυμή ν’ αποκτήση έναν τέτοιο παράξενο γιδοτροβατοφύλακα, γιατί δέν σχετίζονταν ποτέ με τήν οικονομία, αλλά ή φήμη και ή δόξα, ότι θάχε ημερομένο λύκο στο κοπάδι του και θά θεωρούσε τόν εαυτό του ύπεροδοξο κ’ εύτυχημένο, άν θά μπορούσε ποτέ να κατορθώση ν’ αγοράσή ένα ημερομένο λυκόπουλο.

Και τότες καμψόν πόθο του να ταξιδιδήμη καμιά φορά κατά τήν ‘Αρακά, όπου θά ήπρεχαν, κατά τή γνώμη του, όχι μόνο άγρια λουτάρια, αλλά κ’ ήμερα και ν’ αγοράσή ένα γιά να τώχη φυλάκα του σπιτιού μας τή νύχτα κ’ άλωσοδεμένο τήν ήμερα. Γνώριζε όμως ότι αυτό δέν ήταν καθόλου εύκολο να γένη και μόνο ως εύσεδη πόθο τ’ άναφανε.

Κι ήταν τόσο μεγάλος ο πόθος του ν’ αποκτήση ένα λυκόπουλο, ώστε διαλάλησε σ’ όλα τά περιχώρα, ότι άπιστος θά τώφερνε ένα νεογέννητο λυκόπουλο, θά λάβαινε ως κέρασμα, έξόν από τήν άπειρη ύποχρεούση του, και μιά λίρα!

‘Η λίρα ήταν τότε μεγάλο πράγμα. ‘Υπάρχε και κυκλοφορούσε και τήν ήθελε ο κόσμος και τήν έπαινε στο χέρι του, ενώ σήμερα δέν ύπάρχει στο δικό μας τό ήμισφαίριο, γιατί έφυγε μακριά στην ‘Αμερική, θρονιάστηκε εκεί και δέν ένοιεί να ξαναγυρίση στον τόπο μας. Μπορούσε κανείς ποτέ ν’ αγοράσή με μιά λίρα εκατόν είκοσι ως διακόσιες οκάδες άρατσούτι και παραπάνω άκόμα.

Πέρασαν μήνες και δέν φανίζονταν κανένας να φέρη του πατέρα μου τό ποθητό λυκόπουλο. ‘Ο πατέρας μου έκανε δεύτερο διαλάλημα, τάροντας να δώση δυό λίρες σ’ όποιον θά τώφερνε τό λυκόπουλο.

‘Η μάνα μου όμως, πουχε ολοσδιόλου αντίθετες ιδέες από τόν πατέρα μου και δέν έποητάζε σαν αυτόν, τάλεγε συχνά:

— Τ’ εν’ αυτό που κάνεις, άντρα μου, γιά να σε γελούν ο κόσμος; Είνε πιστευτό να γίνη ποτέ ο λύκος πιστικός κ’ ο σκύλος τυροκόμος; Είνε σαν να μās πής, ότι θά χραιστανέψουν οι άντίζησοι οι Τούρκοι και θά πηγαίνουν μ’ έμάς στην έκκλησιά να προκυνήσουν!

— Ποιά ξέρος εσύ, καμήνη γυναικα! τής άπαντούσε εκείνος στερεότυπα. Σεις ή γυναίκες έχετε πολλά μυαλλά και

λίγη γνώση...

Κι εκείνη γιά να τόν εικονευτή, του άπαντούσε:

— Τώρα θά προσπαθήσω κ’ έχω να βρω ήν’ αλεπόκουλο να τό μεγαλώσω γιά να μου φυλάξη τις κόττες! ‘Αλλάξην, γλέξες, τή πρόφραμα τούτων τόν καιρό...

— Δέ θά κάνς άσχημα... τής άπαντούσε κ’ εκείνος ειρωνικά και κούβεντα.

Πέρασε κ’ άλλος καιρός και τό λυκόπουλο δέν φανίζονταν άκόμα. ‘Ο πατέρας μου έκανε τις δυό λίρες τρεις, ύστερα τις τρεις τις έκανε τέσσερες και τέλος τις τέσσερες πέντε.

Βούζαν τά περιχώρα με τις πέντε λίρες που προκήρυξε ο πατέρας μου γιά τό λυκόπουλο. Με πέντε λίρες αγοράσε κανείς ένα βούδι ή ένα άλογο ή εικοσιπέντε γίδια, έχτιζε ένα χαμόγειο σπατάλα... Πέντε λίρες ήταν μιά καλούτσικη περιουσία που τήν είχε κανείς και τή χαίρονταν μέσα στον κόρφο του, κ’ όμως τό λυκόπουλο δέν φανίζονταν.

— Τούτων τόν καιρό έγιναν όλοι οι κληνηγοί τραπέζιτες στον τόπο μας και δέν τους κάνουν έντύπωση ή πέντε λίρες μου! Έλεγε δύσθυμο ο πατέρας μου.

Κι όμως οι κληνηγοί του χωριού μας και τών περιχώρων έτρασαν τά λόγγα και τις σπηλιές γιά να βρουν καμιά λυκοφωλιά με λυκόπουλα, αλλά στα χαμένα!

‘Ηταν τόσο μεγάλη ή άεμπισία του κάθε κληνηγού πούδιε να χάνη από τή χέρια του τις πέντε λίρες, πώταζε ο πατέρας μου, ώστε πίστεψαν ότι ή λύκαινες γεννούν σ’ άλλες χώρες και σ’ άλλα βασίλεια κ’ όχι στον τόπο μας.

Πέρασαν έτσι τρία-τέσσερα χρόνια χωρίς ν’ αυγατάη τις πέντε λίρες ο πατέρας μου, όχι γιατί φιλαργυρευονταν, αλλά γιάτι ντρέπονταν από τόν κόσμο που τόν ρωτούσαν συχνά κ’ ίσως ειρωνικά:

— Δέν φράνιες άκόμα, άρχοντα, εκείνο τό λυκόπουλο;

Κι ο πατέρας μου, καμψόντας, ότι δέν άκουσε τήν έρωτήση, δέν άπαντούσε.

***

Μιά μέρα όμως του Γενναριού, εκεί που καθάμισταν στην κρεβάτα και προγενέμασαν, άκούσαμε νουφρεαίες από μακριά, δυό-δυό στην άράδα.

— Πατάξου στο ποκάθουρο, μου είτε ο πατέρας μου, κ’ άγνάψετε τί είνε!

Πήγα στο ποκάθουρο κ’ είδα έναν πόδονταν άντ’ τό γεπτοκόχο χωριό και νουφρεαίες, πηδώντας, χορεύοντας και τραγουδώντας.

Γυρίζοντας είστα στον πατέρα μου τό τί είχα ιδεί.

— Θάνα κανένας μεθυσμένος, είπε εκείνος κ’ έξακο-

λουθήσαμε το φαμί.

Δέν πέρασε όμως πολλή ώρα κι άκούσαμε στην αυλή μας δυό ντουφεκιές στην άφραδα και μία γνώριμη φωνή. "Άστον νά συνέδραμεις, έδωκα ν' ανεβαίνην προχέρας τή σκάλα ο Κόστας ο Βέλης, ένας από τους καλύτερους προχέρας του τόπου μας, που ή μόνη του δουλειά κι' ή μόνη του άσχολία ήταν νά κινήρη. Γελούσε άπ' το κεφάλι ως τή πόδια κι' έβγαλε άμέσως άπ' τόν κόρφο του ένα κουταβιά με χλωμό άνια και τή πρόσφερε σπόν πατέρα μου, λέγοντας :

—Νά τό λιζόπουλο, άρεντικό, και δός μου τīs πέπτε λίρες! Άτόψε πέπιζα τή λιζαανα επάνου που γεννούσε σέ μιά σόφια στηλιά του βουνοῦ μας —τό βιό του Διαβόλου—, τīs πρόσθηξα μιά ντουφεκιά και την άφρασα σπόν τόπο. Διάλεξα τή καλύτερο άρεντικό λιζόπουλο και σόζοισα τ' άλλα, πεπέξη, που γεννήθηκαν μαζί του, και σού τόφερα νά λάρω πέπτε λίρες!

Διάκοψε τή φαμί ο πατέρας μου, έβγαλε τή πουγγί άπ' την τσέπη του, τ' άνοιξε, πήρε από μέσα πέπτε λίρες, τīs έδωσε του κνηνητού και πήρε τή λιζαάνου στή χέριά του, χαρούμενος σαν νάχε κερδίσει άξέριο θησαυρό.

Η μάνα μου έγινε φοβιά και λαύρα άπ' τή σπενωζώμα της κι' εϊπε θλιμμένα σπόν πατέρα μου :

— "Ήταν από τ' άγραφα κι' αυτό σήμερα, κέρ—νοκουήρη! Λύκος νά φυλάξη τή πρόβάτιά μας! Άζοισε, σφέ νοκουήρη! Ν' άλείφης με πλόδριζο (1) τή μοήτρα μου, άν δέν σού σάσει τή κοπάδι αυτός ο διάβολος που χαμάρωνε αυτή τή στηλιά στή χέριά σου, σαν νά τόν εϊγες πρωτόγγονο!

—Ν' άλείφης τή δική μου κι' αυτό που λέξ, άν δέν σάσει δέκα λιζοῦσ από τή λιζαάνου άφρού ήμερέφης και μεγαλώσει και γένει σανά... τīs άπάντησε ο πατέρας μου, χαμαρόνοντας τ' άλόχημα του.

—Στό τέλος θά ίδοιμε τίνος πρόσωπο θ' άλείφτη! τού άναπάντησε κι' ή μάνα μου κι' έφερε από την χορβάτα τήν και μάνα, κι' εϊτα κόντησε ή συζήτηση.

—Γάλα για τή λιζαάνου! φώναζε ο πατέρας μου. Φέστε κι' ένα μικρό χονι γύ νά τού τ' εϊδοιμε στό στόμα...

Έφεραν άμέσως γάλα και χονι κι' άρχισε νά τή θρέφη μάνας τού τή λιζαάνου, χαρούμενος. Ύστερα τού πήρε και τή στηνε στή στήνι και τόδωσε τή αρχιπιστωι, με τή διαπηγή νά ξεχορηγή έπίτηδες μιά γαλάμα γίδα για τή φροχή τού λιζόπουλου, και τόν παρόγγειλε τή λιζαάνου και τή μάτια του.

Τό λιζοκούταβο άφανε με τήν ώρα, Σέ μιά βδομάδα άνοιξε τή μάτια του και περπάτησε, σ' ένα μήνα ήταν κοντάκι, σέ δυό—τρεις μήνες ήταν κοντάτος και σπότης τέσσερης ήταν σωστό σανά μουργουζάκιου.

Κ' έπειδι ήταν γνωστή ή καταγωγή του, δέν τώλεγαν «Μουγκας, όπως θώλεγαν κάθε άλλο σανά τού χοματισμού του, άλλα «Λίζος, "Αμα άκουγε π' όνομα τού «Λίζος ή «Κό, Λίζος», όταν τόν μάλωσαν οι πιστωι ή σνχρότερα ο πατέρας μου, έτρεξε σπό μάλωρημα σαν τ' άγέρι.

Ο Λίζος νιούσε όλα τή σανά του κοπαδιού μας, καθώς και τόν κοπαδιάν που βοσκούσαν κοντά σπό δικό μας, κι' ο πατέρας μου χαμάρινε ισεβοδικιά για τ' άπόχημα του και πειράζε συχνά τή μάνα μου, λέγοντας :

—Τι λές τώρα; Νά σου άλείφω τή μοήτρα με πλόδριζο;

Κ' έξελιγη, χωρίς νά ίσχυρηγή καθόλου, γιατί κοντά σ' όλες τīs άρετές πούχε επάνου τής ως γυναικά και νοκουήρη, εϊχε και τή γυναικείο έλλάττωμα, —τό μόνο έλλάττωμα που εϊχε— νά μην ίσχυρηγή ποτέ, κι' όταν άκόμα εϊχε άδικο, τού άπαντούσε :

—Πισοῦ εϊχε τήν ούα π' άπότ', νοκουήρη μ' ! "Ας περάση λίγος παρός άκόμα και γέλιτος...

Πέρασε έτσι όλο τή καινούρη κι' ο χινόπουρος και μητρε ο χειμώνας, βαρύν με μεγάλες και σνγροατούμενες βροχές, με χιόνια, με βοριάδες και με παγωνιές. Μιά βραδυά, μεσάνυχτα περσιμεν, πούπετε τή σκοτάδι άπανάθη στή γή σαν κόλαση και δέν ειλαισε σπόν ούρανο ούτε φεγγάρι, ούτ' αστέρια κανένα κι' τή βερσιονεφιά, άκονι οι πιστωι νά προνούν και νά βρηιάζον σπό μαντριά τή γίδα και τή πρόβατα, σαν νά τάσειζε λίζος και νά πάν όργυ οι κίβρη και τή κωδούνια και νά κόνωττα τή σανά σ' άλλα

χτήματα.

Πεπούνται άπάνυ άπ' τīs κάπες τους οι πιστωι, τρέχουν σπό μαντριά, κρατώντας άλλοσ ντουφεκά, άλλοσ πιστωιά, άλλοσ ποσκουι ή μαχαίρι κι' άλλοσ κλίττα και μπαίνουν σπό μαντριά. Άζοίστηκε κίττοις κι' μιά ντουφεκιά κι' ένα φοβερό ούραλαζό μαζί κι' άμέσως ήούχασε τή κοπάδι. Τό σκοτάδι δέν άφανε νά φασή τή έργω τής ντουφεκιάς.

—Άντεστε τώρα! εϊτε ο αρχιστωιός. Πάμε στην καινούρα και σαν φέξη, γέλιτρε τι φανάσιων!

Πρωϊ—πρωϊ, ο πρώτος πιστωιός που πήρε σπό μαντριά, βρήκε κίττοις δεκαπενταριά γυδοκόββατα φώμα, άλλα σφαγήμενα σπό λαμό κι' άλλα σμαμένα στην καιλιά και τή Λίζω τού πατέρα μου σπομένο! "Εμπίξε τīs φωνές:

—Ούοιουοιου! Ούοιουοιου! Ούοιουοιου! Τί κακό πάθαμν άπόψε! Τί κακό πάθαμν άπόψε!

"Έτρεξαν σπό μαντριά κι' οι άλλοσ πιστωιό, Βιέλοντας τότε τή κατοριώματα του Λίζου, ο αρχιστωιός εϊπε φίλοσφωικά :

—"Ε, σφέ παδά! Καθένας με τή φωνιά του, οούτ' ο λίζος πιστωιός, οούτ' ο σνάιος τυροκάμωσ, λεί η παρομία. Σάρτε τώρα ένας σ' άρεντικό νά τού πάρη τή σχαφήμα... "Ωρέ, ο άτιμος ο Λίζωσι τ' έκανε! Χάλασε μιά σπνήν γυδοκόββατα! "Ήθελε λίζω ο άφέντης μας σπό κοπάδι του! Δέν τού άφραγκ τή σανά. Καλιά νά τού γνήη τούρα!...

"Ένας πιστωιός άπ' τούς γυδοκάρες άρχισε νά κλάη σαν τή μικρό παιδι τīs λυκοφαγωμένες γίδες :

—"Αχ, τί κακό που πάθαμν, οί καϊμένοι! Τί κακό που πάθαμν, οί καϊμένοι! "Αχ, Νιούργα μου! "Αχ, Γαδούσα μου! "Αχ, Κανούτα μου! "Αχ, Μιάρια μου! "Αχ, Φλώρα μου! "Αχ, Μπεσένα μου! "Αχ, Καττιμαρτζά μου! "Αχ, Γυαλίτη μου! "Οιές σας γεννημένες, τί μου πάθαμν άπόψε! Τί θά γένουν τή κίττοις σας όσφραγέμενα τούρα;

Τό ίδιο έκανε κι' ένας άπ' τούς πρобиτάριδες :

—"Αχ, Μπέλα μου! "Αχ, Καλεσιά μου! "Αχ, Κότσινη μου! "Αχ, Λάγια μου! "Οιές σας γεννημένες, τί μου πάθαμν άπόψε! Τί θά γένουν τούρα τ' άρνακια σας, τί όσφραγέμενα;

***

Άστρατη τούφτε τού πατέρα μου όταν πήγε ο πιστωιός και τού εϊπε τή κακό πούχε κάνει ο Λίζος στή στηλή, Κρέμασε τή κεφάλι άπ' τή λήνη του και δάκρυσε. Κ' άργότερα, όταν γούσε σπίτι, ή μάνα μου τού εϊπε με χαρκεκαία :

—Ποιανού μοήτρα χειράεσσα τούρα ν' άλειφτουν με πλόδριζο, νοκουήρη μου;...

Άπό τότε, ο πατέρας μου έκανε έξη μηνες νά πατήση σπό κοπάδι του!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ !!...

Κάποιος κάποιος τού Ρόζλανδ πόν 'Ηνωμένον Πολιτειών, όνομαζόμενος Ούύλλιαμ Σινέλ, γνωστόσποπος, λόγω τού πάχους του, με τή παραπουίλι «Χροντο—Ουύλλιαμ», εϊχε καταδικαστεί τελευταία σέ πρόστιμο 100 δολλαρίων, γιατί διαφήμισε κάττωμα γειτόνισιά του. "Επειδι όμως διασποφουσε νά καταβάλη τού πούν αυτό, διατάχη ή σύλλληρης του και ή φυλάκισί του.

"Αλλ', ο δικαστωιός κλητήρας, ο όποιος ανέλαβε νά εκτελέση τή ένταλμα και νά τόν μεταφέρη στή φυλάξη, λογάριασε χωρίς τόν ξενοβολό, ο όποιος έπ' τού προκεκιμενον ήταν τό... πάχος τού «Χροντο—Ουύλλιαμ», που ζύγηζε 103 όκάδες και ήταν άδύνατον νά περάση άπ' τήν πόρτα τής φυλάξης.

Τού κάκου ο κλητήρας κι' ο δεσπομώλιασος κατέβαλαν άτεγνομένες προσπάθειες για νά τόν μπάσουν μέσα. Η διασάσεις τού «Χροντο—Ουύλλιαμ» ήσαν τόσο εύρειες, ώστε ή πόρτα δέν τόν χορούσε!

Στό τέλος οι δυό υπάλληλοι, μη μπαρώντας νά κάνουν τίποτε άλλο, ανέφεραν τή προποραμένη αυτό γεγονός στην προϊσταμένη τους αρχή, ή όποια, μη βρίσκοντας άλλη λύση, διατάξε νά φυλακιστή ο «Χροντο—Ουύλλιαμ» σέ κάττω ξενοδοχείο κοντά σπς φυλακίες και νά έπιόση έκει τήν ποιητή του!...

Άστρατη τούφτε τού πατέρα μου όταν πήγε ο πιστωιός και τούπε τή κακό...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΩΟΥΛΑΣ» Ρωμάτζο τού κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο άπ' τή ζωή τών βλάχιδων, τών άντάμηδων και τών άλανιάρηδων τού παληού, καλού καιρού.

(1) Πηλός από βρίζα—άνθοοπινη άκαβαρία, λεγομένη περιφραστικά για τή κακέφρατο.